

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Esaiaē militi. 155.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Ἡσαΐα γραπτά. ρνε.

Esaia militi. 155.

Μὴ δίδασκε περὶ τὸν μετρίαν τρο-
φὴν χεῖροσιν πεπαυμένων, ἵνα μὴ
λάτῃσιν ἐκείλων ἀπὸ σφόδρονος δι-
μυρῆσιν εἰς τὸν πυθμῆα τῆς χαλῶν
καταχρησῆς, ἵνα ἀφελῆσιν αὐτῶν
ὡς λαθάνουσιν.

Ἀρχοντίῳ πρεσβυτέρῳ. ρνε.

Archontio Presbytero. 156.

Οὐ τὰ χεῖρα ἀφύνοισιν οἶδιν, ὡς φασί-
πασι, ὁ ἀφύνοισι τῆς γὰρ γείας μό-
νης ὅτι τὸ ἐξείρεται διωμάμας, τῆς
χεῖρα πλάσσεισιν χεῖρας τὰς καρδίας
ἡμῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς σάματος κινη-
μάτων τὰ τῆς ψυχῆς θηρούει βλαβή-
ματα, οἷον εἶδεν τινὰ πλεονεργίᾳ ὁρῶντα,
χεῖρα ἐπιπύματα τῶν ὀφθαλμῶν τοῖς ἀλ-
λοτριῶσι κλέμεισιν, λαβὼν ἐκείνῳ πύ-
ρρον, εὐθὺς ἢ εἰς μοιχείαν, ἢ εἰς πορ-
τείαν τὸν τοῖστον ἐρεθίζει. εἶδεν ὀργί-
λον χεῖρα θυμῶδη, εὐθὺς τὸ ξίφος ἀκο-
ρεῖ, χεῖρα εἰς φόνον παρορμαῖ. εἶδεν ἀ-
γροπερδῆν, εἰς ληστείας πρὸς τὴν κη-
ἀδικίας. εἶδεν γαστρός ἠπύονα, εὐθὺς χεῖ-
ρα μετὰ γαστρῶν αὐτῶ παθὴν ὑπο-
γράφει, χεῖρα πᾶσι παρῆχει πρὸς τὸ εἰς
ἔργον χεῖρα τὸν οἰκείον σιοπόν. ἀφύ-
νη γὰρ μὴ πάντας εἰς τὰ αὐτὰ παθὴν
ἔργα. ἐπειδὴ ὁ μὲν τὸτο, ὁ δὲ ἐκείνο
μᾶλλον πρὸς ἠπύονα, χεῖρα τῶ μὲν τὸτο,
τῶ δὲ ἐκείνο ἀπέσκει. ἀπὸ τῆς κινη-
μάτων οὐκ τὸ σάματος, καὶ τὰ τῆς
ψυχῆς σαθεῖ τεκμηρίων. χεῖρα πλε-
κει τῶ δόλοισιν.

Κασίῳ πολιτευομένῳ. ρνε.

Casio magistratum gerenti. 157.

Ἄμεινον μὲν ἔχει τὸ τῆς ψυχῆς χεῖ-
λος ἀπύονα χεῖρα ἀπαθείς. εἰ δὲ τὸτο φυ-
λαχθῆσιν ἀδύσκολον, καὶ ἐν μικροῖς
ποσὶ χεῖρα εὐίατοισιν, χεῖρα μὴ ἐν τοῖς χεῖρα
δεχθῆσιν πύ βλάβειν. μὴ γὰρ δὴ
ἐπειδὴ ἀκούεις μετάνοια δέδοξθ, ἀ-
δέως ἔστι τὸ ἀμαρτάνειν χεῖρα ὡς πάν-
τως ἰαθῆσθ, ἀλλ' ἰαθῆσθ πρῶτον

Ne eum, qui moderato cibo vti didicit,
luxui indulgere doceas, ne alioqui cum ex
pudico lasciuum & intemperantem red-
ditum in imum vitiorum gurgitem detra-
has: vbi te degere fortassis ipse non ani-
maduertis.

Ea, quæ cogitatione voluntur, vir
lenissime, minime diabolo cognita sunt
(hoc enim diuinæ duntaxat potentiæ, quæ
corda nostra sigillatim finxit, peculiare est)
verum ex corporis motibus animi consilia
venatur. Verbi gratia: Vidit quendam cu-
riosè intuentem, atque aliena pulchritudi-
ne oculos pascentem? Ipsius cupiditatem
& imperum nactus, statim aut ad adulte-
rium, aut ad stuprū eum extimulat. Vidit
iracundum, & ad excandescendum pro-
cliuem? Statim gladium acuit, atque ad
cædem incitat. Vidit turpibus lucris addi-
ctum? Ad latrocinia & iniurias hortatur.
Vidit ventri deditum? Statim eas etiam,
quæ infra ventrē sunt, affectiones ipsi de-
pingit, atque, ut quod sibi animo propo-
nit, exequatur, materiā ipsi porrigit. Quid
enim est quamobrem non omnes in eandem
affectiones haudquaquam impellit? Nimi-
rum quia hic aliud? ille aliud vult, atque
hoc huic, illud illi magis arridet. Quocir-
ca ex corporis motibus animi quoque im-
becillitates conicit: atque ita fraudes suas
nectit.

Præstat quidem integram & incolumē,
atque ab omni perpeffione liberam animi
pulchritudinem habere. Sin autem eam
conseruare difficile fit, at saltem in paruis
quibusdam, & quæ facillè sanari queant, ac
non in grauissimis & lethalibus detrimen-
tum accipere. Neque enim, quia prænitentiam
diuino munere nobis concessam esse,